

TROS DE VIDA

Després de tres mesos de silenci, torna a aparèixer aquesta secció.

Jo vaig passar els dies de Setmana Santa a Olot, la ciutat on vaig néixer i on tinc família.

Allà tenia temps d'escriure l'article, però no tenia tema. Tot pensant se'm va acudir de parlar del jovent d'Olot. Potser fóra bo parlar un xic d'un jovent que no fos el de Santa Eulàlia, veure com estava, què feia, quins problemes tenia, etc. Em va agradar la idea, potser ajudaria a veure més clara la situació particular del nostre poble; si ho assolí només una mica, ja restaria satisfet.

Amb aquesta idea, i després de tancar la porta, vaig baixar les escales i vaig sortir al carrer.

El tema i el títol ja estaven establerts.

JOVENT D'OLOT

—«Fastiguejar-nos, fem!!»

La primera impressió que vaig tenir va ser trista i sorprenent. Sobretot perquè era pronunciada al vespre, en ple carrer major, mentre una gran quantitat de joves passejaven amunt i avall, enraonant, corrent, cantant en grups més o menys nombrosos. Fent gatzara em deien que es fastiguejaven.

Era una frase feta, de fet no es fastiguejaven, sols anaven vivint. Tot aquell estol de gent «anava fent», fent el que fa tothom, seguint el corrent.

EL PARE AVEL·LI

Era un frare caputxí, somrient darrera la seva barba, estava al corrent:

—Hi ha més de 3.000 joves, d'edat entre quinze i vint anys o més..., apunta 3.500 joves. D'entre aquests, 1.000 d'immigrats. No hi ha cap diferència, sols que com que viuen en barriades noves, apartades, només vénen a Olot els diumenges. En resum: no estan integrats per raó geogràfica.

A mi, això de la «raó geogràfica» em va fer gràcia; és ben bé un problema nostre, i greu! Per anar del Rieral a La Sagrera, sempre s'haurà d'agafar una bicicleta... Si tot l'any fos estiu, encara!

—Ball? No. La gent no hi va pas al ball normalment; solament alguns, molt pocs, que marxen amb cotxe a Figueres o a Anglès. Aquí a Olot hi vénen a ballar tots els joves pàgesos de la comarca..., gairebé és tradició! Els joves solen formar colles de nois i noies que van al cinema, passegen, fan festes particulars o excursions però, en definitiva, no s'ho passen pas massa bé. Ells diuen que es fastiguen.

—Hi ha també algunes entitats: Centre Excursionista, Orfeó Popular, Centre Catòlic, O.J.E., Agrupació Sardanista i "Boy Scouts". Però la gent no s'hi integra en aquestes entitats. A cadascuna n'hi ha dos o tres que ho porten i els altres hi van quan els hi va bé. Et podria interessar anar a veure els "Boy Scouts", cada vespre són al Casal Marià. Són els que "piten" més.

Quan vaig sortir al carrer, altre cop, començava a ploure.

UNA COLLA

—Estem fem decorats.

Érem dintre d'un local per fer teatre; a sobre l'escenari hi havia set o vuit xicots asserrant fustes, prenent mides, clavant claus, etc. Cert, feien un decorat!

—En aquest grup de teatre som cap a vint-i-cinc.

—Bufa! —vaig pensar, recordant Santa Eulàlia—, allà som... cap a deu.

—Ens repartim la feina: uns fan la propaganda, d'altres els decorats, d'altres són actors, etc. De moment, hi ha molt entusiasme; aquest grup és la unió de dues o tres colles d'amics. Intentem fer-nos una diversió i per-manèixer com a grup. No separar-nos vaja!

—Sí, sí, de moment només fem teatre, això no vol dir que si un dia tenim ganes de fer una excursió la fem, o

alguna altra cosa, vaja. Però, de moment, només fem teatre. El temps dirà...

—Del nostre grup en diem "Grup Espontani".

I va marxar.

—El cridaven per anar a assajar i no es podia entretenir més.

CASAL MARIA

La porta era oberta i el llum encès. A dins, un passadís amb dues o tres portes més, les parets pintades com una casa de l'Oest (el de les pel·lícules).

Se sentia enraonar gent, una guitarra, alguna cosa queia...

—Com?... No, no tinc feina, ara anava a donar una volta.

Tots al carrer, no plovia, però era fosc.

—Què et sembla Lina, pregunta que com està el jovent!..., fotut!

—Però...

—Mira, des de l'edat del col·legi els joves ja fan la seva colla, fan alguns cosa: excursions, festes, etc. Això està bé. Però només és una etapa del jove; sense deixar això, ha de tenir més inquietuds, més problemes, ha d'orientar la seva vida a seguir una línia que el porti al seu ideal, a la seva construcció. Però la majoria de les colles transformen el que hauria de ser una etapa en una actitud per a tota la vida: FER EL QUE FA TOTHOM, SENSE SABER PER QUÈ.

—Tot el moviment de "Boy Scouts" és força bo. Ha sortit gent que val molt, però és sols una petita part —molt petita— del jovent que hi ha per aquí.

Llavors varen ser ells els qui em varen preguntar a mi. Un xic sorprès, vaig començar a explicar; vaig acabar aviat:

—El mateix que passa aquí amb les colles, passa allà amb el ball. La gent jove se'n va al ball en pes, TOT-HOM. No és pas que sigui dolent, el perill és quedar-se solament amb el ball, que el ball ho sigui gairebé tot.

—No es pot fer res els altres dies?

—1) No hi ha local per a trobar-se. 2) Si n'hi hagués, seria lluny de la majoria, fos on fos. Allò del problema geogràfic. 3) No hi ha un cap, una persona que tingui iniciativa, un promotor. I això, és necessari. 4) No estem preparats. Són quatre problemes molt importants, tan importants com els més que hi pugui haver aquí a Olot. Tan grossos que potser no hi ha solució. Es seguirà fent el que fa tothom sense saber per què.

Era tard. En retornar a casa, plovia. ¿Era possible que seguis igual tot pels segles dels segles? No, però... què fer perquè això no passés?

No cal preocupar-se, fora tristor, demà sortirà el sol! Va ploure quatre dies seguits.

MIQUEL COLOMER

Taller de Cerrajería en general

Soldadura eléctrica y autógena

Jaime Barbany

Carretera de San Feliu s. n.

SANTA EULALIA DE RONSANA